

Гласъ ми слушатъ Гюрга Самовила, —
„Негде жржитъ коня Секуло'а;“
И пущи Ерина Самовила.
Та съ свила, како бѣло платно,
Ми отиде во гора зелена,
Ми ъ найде коня Секуло'а;
Ми викна Ерина Самовила:
„Пущи, пущи зміа тройногла'а,
Пущи ми го лудечекъ Секула,
Тои ми је мое мило брате;
Да не дойдитъ Гюргя Самовила,
Да ти сторитъ чудо и големо!“
Тога викатъ зміа тройногла'а:
„Бегай, бегай Ерино Самовило!
Сега сумъ съ мѣсо изнаяла,
Т'ва го барафъ и то'а го найдофъ.“
Си съ свила како бѣло платно,
И ми пойде назофъ кѣ що бѣше,
И ъ велитъ Гюргъ Самовилъ:
„Айти тебе моя мила сестро!
Страфъ ми немафъ зміа тройногла'а,
Не го пуцатъ наше мило брате.“
Ми съ свила Гюргя Самовила
Ми съ свила како бѣло платно,
Та ми пойде во гора зелена,
И седна на бунаръ баталіа: —
„Пущи, пущи зміа тройногла'а,
Пущи ми го мое мило брате!
Ак' ти влезе надворъ ке т' иста'а,
Ак' је бунаръ триста сажни глобокъ.“
Зміа велитъ „не мо'ишъ да влезиишъ.“
Ми съ свила кало бѣло платно,
Та ъ влезе въ бунаръ баталіа,
Ми го фати лудечекъ Секула
Ми го фати за тонки рамена,
Ми го тѣргна надворъ со сѣ зміа.
Тога велитъ Гюрга Самовила:
„Айти тебе зміа тройногла'а,
Какъ съ ядитъ мое мило брате!
Му је сестра Гюрга Самовила,